

PAKLYDE PAUKSCIAI

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649006595

Paklyde pauksčiai by Jurgis Jankus

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

JURGIS JANKUS

**PAKLYDE
PAUKSCIAI**

P A K L Y D Ę
P A U K S Ć I A I

JURGIO JANKAUS RAŠTAI

EGZAMINAI

BE KRANTŲ

VIENTAUTŲ BERNIUKAI

SUNUS

AUDRONE

NAKTIS ANT MORŲ

DAS TEUFELSMOOR

PIRMASIS RUPESTIS

NAMAS GEROJ GATVEJ

PO RAGANOS KIRVIU

PAKLYDĘ PAUKŠCIAI

JURGIS JANKUS

PAKLYDE
PAUKŠČIAI

ANTRA DALIS

PG
8749
J3P32
dalis 2

1135150

Išleido "GABIJA"
Jungtinėse Amerikos Valstybėse
Dailininkas Pranas Lapė
Spaudė "Patria" Stamford, Conn.
Tiražas 2.000 egzempliorių

K E T V I R T O J I D I E N A

1.

Praveręs akis, pažiūrėjau į langą ir vėl užsimerkiau: pušų šakos buvo pilnos šviesos. Dar norėjau miegoti, ir buvau pažadintas ne šviesos ir ne vidurdienio saulės: šalia lovos stovėjo šeimininkė, apsivilkusi šviesiai žalia suknele, besišypsanti, pilna, su duobutėmis veiduose ir ties alkūnėmis.

— Maniau, kad numirei ar susirgai. Jau pietūs laukia, — kalbėjo ir žvalgėsi.

Žvalgiausi ir aš. Šalia lovos stovėjo ligi pusės išgertas konjako butelis ir stiklas. Ant stalo buvo likę gal trečdalis butelio vyno.

— Svečių turėjai? — dar pasako ir vėl šypsosi.

— Dirbau, — su rimtu veidu sakau. — Kai dirbu, visada išgeriu stiklą vyno arba taurelę konjako. Ypač kai dirbu naktį. Nuovargį nuvaiko.

Ji vistiek netiki. Tą matau iš akių ir iš šypsenos, bet pasako:

— Naują knygą rašai?

— Naują, jeigu pati pasirašys.

— Kodėl nepasirašys?

— Mat knyga kaip meilė, pradėdamas niekada negali pasakyti, kas iš to išeis: vieni susilaukia krūvos vaikų, kiti nusižudo, dar kiti smagiai pažaidę palieka tik draugais arba priešais, o yra ir tokių, kurie pavaikšto, pavaikšto, padūsauja ir vėl savais takais nueina. Taip gali būti ir čia.

— Bet pats ne iš pastarųjų.

— Kaip tik toks ir esu.

— Netikiu.

— Galiu įtikinti. Jeigu nebūčiau toks, pamėčiau va taip už rankos ir pasakyčiau: "Manęs nekelk, bet užrakink duris ir eikš pas mane."

Ir su tais mano žodžiais jos pilnumas, veido duobutės ir trisdešimties metų žibėjimas akyse pavirto keistu švytėjimu.

— Gerai? Pietūs ateis vėliau ir saulė galės sustoti danguje ir palaukti, kad kitiems neprailgtų. Aš niekada nediršau pagalvoti, kad galėtų kada ateiti toks akimirksnis, bet dabar jis atėjo, ir saulė valandai tegu užsimerkia, — kalbėjau žiūrėdamas tiesiai į akis.

Ji nemėgino rankos išsukti, ir aš krūptelėjau. Aš tik norėjau pajuokauti, ir staiga išsigandau, kad ji gali pagalvoti rimtai. Norėjau, kad supyktų ir kaip vėtra išlėktų iš kamario, o ji stovi, lyg laukdama smarkesnio truktelėjimo, ir nė kiek nesumišusi šypsosi.

— Reikėjo anksčiau tą pasakyti. Tuoj, kai atvažiuoju. Bet dabar negaliu, — pagaliau pasako, ir nuo to man vėl ateina noras pajuokauti.

— Netikiu, — sakau ir nepaleidžiu rankos.

— Tikrai negaliu. Šiandien atvažiuoja sužadėtinis, ir ką pats pasakytum apie tokią moterį, kuri, laukdama vakare atvykstant sužadėtinio, vidurdienį eina su kitu į lovą. Aš taip negaliu. Ir pats nepasakysi, kad negerai darau. Juk nepasakysi.

— Labai gaila, bet nepasakysiu. Aš tik norėjau pajuokauti.

— Tai kelk. Aš žinau tokius juokus, — žybtelėjo akimis, ištraukė ranką ir išlėkė pro duris.

Daiva atėjo kiek balsterėjusi, ir veidą dengė vos vos pastebimas liūdnumo šešėlis. Ji nė sykio nesijuokė garsu.

Kunigas buvo gyvas. Jis atrodė gerai išsimiegojęs, spėjęs Nemune išsimaudyti ir smėlyje pasikaitinti.

— Jeigu judu imsite kiekvieną dieną taip miegoti, vasaros nematysite, — juokėsi iš mūsų.

Daiva pakėlė akis į jį. Nuo tos pastabos jutau pradėdąs rausti, bet jos akyse buvo priekaištas. Kunigas tą irgi matė ir pasakė:

— Ar tik ne bartis žadi pradėti?

— Reikėtų. Aš galvoju, kad atostogos yra tam, jog galėčiau pagyventi be kareiviškų taisyklių: gulti, kai akys merkiasi, keltis, kai atsimerkia.